

תת"ע 9658/02/16 - מדינת ישראל נגד שולמית דנה פז מרגלית

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

תת"ע 9658-02-16 מדינת ישראל נ' שולמית דנה פז מרגלית
בפני כבוד השופט דן סעדון

בעניין: מדינת ישראל
ע"י עו"ד נאוה עוז

נגד
שולמית דנה פז מרגלית

הכרעת דין

נגד הנאשמת נרשמה הודעת תשלום קנס המייחסת לה עבירה של חניית רכב בכניסה לשטח המיועד לכלי רכב, שלא לצורך הורדת או העלאת נוסעים בניגוד לתקנה 72 לת"ת. על פי העובדות המפורטות בדוח, חנתה הנאשמת ברחוב רמת ים בהרצליה מול בית 103. הנאשמת כפרה מיוחס לה. היא הודתה כי חנתה ברחוב האמורה אך טענה כי החנייה הייתה בין בית 101 לבית 103 באופן שאינו מהווה כניסה לשטח המיועד לכלי רכב.

במסגרת פרשת התביעה העיד השוטר סלבה אירה (להלן: "השוטר") ובאמצעותו הוגש הדוח שנרשם לנאשמת (ת/1) ודוח פעולה (ת/2). מת'2 עולה כי השוטר הגיע למקום והבחין ברכבה של הנאשמת חונה מול בית 103 תוך שהוא חוסם כניסה לחנייה של בית פרטי. עוד ציין השוטר הבחין ברכב החוסם כניסה לחנייה לבית 105 באותו רחוב וגם לבעליו של רכב זה נרשם דוח. בחקירה נגדית עומת השוטר, בין היתר, בשאלה אם ייתכן כי טעה לחשוב במיקומו המדויק של רכב הנאשמת השוטר שב וענה כי אילו היה מסופק בדבר חסימת הדרך לחנייה של בית 103 לא היה רושם את הדוח. כאשר טענה הנאשמת כי השכן המתגורר בכתובת רמת ים 101 כיוון אותה לחנות כפי שחנתה השיב השוטר כי "היית יכולה להביא לעדות את מי שלטענתך כיוון אותך לחנות בלי לחסום את החניה" (ע' 3 ש' 20-21).

הנאשמת הודתה כי הרכב שהדוח הודבק עליו בבעלות בעלה ובפועל הוא בחזקתה (ע' 2 ש' 17-18). בעדותה ציינה הנאשמת כי "צילמה את המקרה" אך אין חולק כי התמונות שהוצגו לשוטר ולבית המשפט לא צולמו עובר לרישום הדוח לנאשמת. כאשר נשאלה הנאשמת מדוע עשוי השוטר לרשום לה דוח כפי שרשם אם לא עברה עבירה השיבה כי יתכן שהתבלבל או השפיעו עליו לרשום את הדוח. כאשר נשאלה לגבי מר אביבי שלטענתה כיוון אותה לחנות במקום בו חנתה ולגבי היעדרותו של אדון זה מפרשת ההגנה ציינה הנאשמת כי לא דמינה כי התמונות שבידיה לא יספיקו. הנאשמת הודתה כי עובר לעבירה, אסור היה לה לחנות מול רחוב רמת ים 103 אולם בחנייה מול רחוב רמת ים 101 מותר היה לה לחנות. עם זאת, לדבריה, לא חנתה מול 101 ואף לא מול 103 אלא "בין לבין" (ע' 5 ש' 3).

דין והכרעה

אין חולק כי הרכב שהיה בחזקתה של הנאשמת חנה ברחוב רמת ים בהרצליה. גדר המחלוקת הוא בשאלה אם החנייה הייתה מול בית 103 - כפי שטוען השוטר - או בין בית 103 לבית 101 כפי שטוענת הנאשמת. זאת, כאשר אין חולק כי החנייה אסורה מול בית 103.

לאחר ששקלתי את טענות הצדדים, הגעתי למסקנה כי עלה בידי המאשימה להוכיח את אשמת הנאשמת במקרה זה. להלן אפרט עמדתי.

אין חולק כי לא הוצגו לי תמונות שצולמו מן האירוע עובר לביצוע העבירה מהן ניתן להבחין במיקום רכבה של הנאשמת עובר לרישום הדוח. הנאשמת הפליאה לצלם את תמונות הרחוב אך תמונה כי לא מצאה לנכון להציג ולו תמונה אחת **מן האירוע** לביסוס טענתה כי לא חנתה במקום אסור לחנייה עובר לביצוע העבירה. יתרה מזו, הנאשמת ציינה כי שכן המתגורר בבית 101, מר אביבי, כיוון אותה לחנות היכן שחנתה. משמע, מר אביבי הוא עד להוכיח כי לכאורה הנאשמת לא עברה את העבירה המיוחסת לה. ברם, הנאשמת - שהתרשמתי כי טרחה רבות בתיק זה לצילום החומר ועיון בו כמו גם הגעה לזירת האירוע ועריכת צילומים - לא הביאה את מר אביבי להעיד מטעמה הגם שלשיטתה היה בכוחו של עד זה לחזק את גרסתה כי לא עברה את העבירה. כידוע, אי הבאת עד שעדותו הייתה אמורה לחזק את גרסת הנאשמת יוצרת הנחה כי אילו עד זה היה מובא לעדות היה בעדותו כדי להזיק לאינטרס של הנאשמת.

טענת הנאשמת כי ייתכן והשוטר שגה או טעה ברישום הדוח נותרה טענה בלתי מבוססת שלא ניתן לקבלה.

לגופם של דברים, גרסתו של עד התביעה לא נסתרה. השוטר שלל אפשרות כי שגה בציון העובדה כי רכבה של הנאשמת חנה מול בית 103 ושלל אפשרות כי היה רושם לנאשמת דוח אילו היה נוכח לראות כי לא נעברה עבירה. יצוין כי העובדה שהשוטר ציין הן בדוח (ת/1) והן בדוח הפעולה (ת/2) כי רכב הנאשמת חנה מול חניית בית 103 מקטינה הסבירות לטעות בהיסח הדעת מצדו בעניין זה.

נוכח מכלול הטעמים, מצאתי לקבוע כי הנאשמת עברה את העבירה המיוחסת לה בדוח ולאחר שהזהרתי את עצמי כי גרסת המאשימה נתמכת בעדות יחידה, מצאתי להרשיע את הנאשמת במיוחס לה בכתב האישום.

ניתנה היום, כ"ח סיוון תשע"ו, 04 יולי 2016, במעמד הצדדים